

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Варна, 01.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Магдалена Кр. Недева

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Анета Н. Братанова Въззивно търговско дело
№ 20213001000740 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и следв. от ГПК.

Подадена е въззивна жалба от Анг. Г. С., чрез адв. Д.К., против решение № 13 от 19.07.2021 г., постановено по т. д. № 89/2020 г. по описа на Шуменския окръжен съд, в частта с която е отхвърлен предявеният от Анг. Г. С. срещу В.В. К, „Хънт-Консултинг“ ООД /в несъстоятелност/ и постоянния синдик на „Хънт-Консултинг“ ООД /в несъстоятелност/, иск с правно основание чл. 694, ал. 3, т. 1 от ТЗ за вземанията на В.В. К от „Хънт-Консултинг“ ООД /в несъстоятелност/, за размера над 2 871.28 лв до предявения размер от 119 596.90 лв, представляващи неизплатени трудови възнаграждения за периода от м. август 2016 г. до м. ноември 2019 г. в общ размер на 27 011.90 лв., неизплатени вземания по договори за паричен заем в общ размер на 22 085 лв., вземания, представляващи направени от В.В. К в качеството му на съдружник вноски в размер на 70 500 лв., които са включени в Списъка на приети вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ и одобрени с Определение № 220 от 04.08.2020 г. по чл. 692, ал. 4 от ТЗ, постановено по т. д. № 60/2020 г. по описа на Шуменския окръжен съд. Подадена е насрещна въззивна жалба от В.В. К, чрез адв. В.Д., срещу решение № 13 от 19.07.2021 г., постановено по т. д. № 89/2020 г. по описа на

Шуменския окръжен съд, в частта, с която частично е уважен предявеният от Анг. Г. С. отрицателен установителен иск за сумата от 2 871.28 лв.

В депозираната от Анг. Г. С., чрез адв. Д.К. въззивна жалба се излагат доводи за неправилност на решението поради нарушение на съдопроизводствените правила, неправилно прилагане на материалния закон и необоснованост. Жалбоподателят счита, че съдът неправилно е достигнал до извод, че между „Хънт-Консултинг“ ООД /в несъстоятелност/ и В.В. К са налице облигационни отношения, възникнали в резултат на валидно сключени договори за паричен заем, въз основа на които В.В. К е предоставил в заем парични суми в общ размер на 101 200 лв. Намира за неправилно приетото от първоинстанционния съд, че от заключението на ССЕ се потвърждава реалното получаване на сумите от заемополучателя. Счита, че в нарушение на общото правило по чл. 154, ал. 1 от ГПК за разпределение на доказателствената тежест, Шуменският окръжен съд е приел, че е налице пълно доказване на елементите от фактическия състав на процесните договори за заем. Твърди, че не са обсъдени всички доказателства по делото, които са релевантни за спорното право. Излага подробно доводи за съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че в противоречие с практиката на ВКС, при липса на писмени доказателства, установяващи реалното предаване на заемните суми, неправилно е прието, че са налице валидни договори за паричен заем. Моли за отмяна на атакуваното решение в отхвърлителната част и в частта, с която е осъден да заплати направените разноски в производството по делото пред първа инстанция, съразмерно с отхвърлената част от иска, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Шуменския окръжен съд държавна такса. Претендира разноски за двете инстанции.

В законоустановения срок е депозиран писмен отговор от страна на В.В. К, чрез адв. В.Д., в който се излагат аргументи относно правилността на решението в обжалваната част. Инвокира подробни доводи за доказаност на валидно облигационно отношение между В.В. К и „Хънт-Консултинг“ ООД /в несъстоятелност/. Намира, че процесните договори за заем съдържат минимално необходимите клаузи на договора за заем, а от съдържанието им и останалия събран доказателствен материал, в това число и назначената съдебно[1]счетоводна експертиза, категорично се установява предаването на конкретни размери парични суми и основанието за това. Счита, че в

депозираната въззивна жалба липсва ясно формулирано оплакване за извършено процесуално нарушение. Излага аргументи в подкрепа на факта, че Шуменският окръжен съд е достигнал до своите изводи, анализирайки съвкупност от доказателства, които не си противоречат, а се допълват – договор за заем, приходни ордери, извлечения от банкова сметка и съдебно-счетоводна експертиза. Моли за отхвърляне на депозираната жалба като неоснователна. Претендира разноски.

В срока по чл. 276, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор от синдика на „Хънт[1]Консултинг“ ООД /в несъстоятелност/.

В подадената насрещна въззивна жалба от В.В. К, чрез адв. В.Д., се излагат подробни аргументи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон в частта, с която частично е уважен предявеният от Анг. Г. С. отрицателен установителен иск. Релевират се твърдения, че съгласно разпоредбите на института на погасителната давност, не е уредена възможност лице, различно от длъжника, да може да предяви възражение за погасяване на вземането по давност. Претендира разноски.

С определение по чл. 267 ГПК настоящият съдебен състав е приел, че жалбите са подадени в срок, от легитимирани страни и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което са процесуално допустими.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е образувано по депозирана искова молба от А Г С., ЕГН ***** срещу В В К., ЕГН *****, „Хънт–консултинг“ ООД (в несъстоятелност), ЕИК 203115561 и постоянният синдик на „Хънт–консултинг“ ООД (в несъстоятелност) Д. Н. ИЛ..

Искът с правно основание чл. 694, ал.3, т.1 ТЗ е предявен при спазване на особения процесуален ред и предпоставки, визирани в чл. 694 и следв. от ТЗ.

По въззивната жалба на А. С.:

Не се спори между страните, че в периода от м. август 2016 г. до м. ноември 2019 г., включително е налице договор за възлагане на управлението между В В К. и „Хънт–консултинг“ ООД (н.). Предвид същността на

сключения договор, възнаграждението на управителя, дължимо от дружеството, е възнаграждение по граждански договор, уговорено като дължимо месечно – чл.4 от договора. Дължимата престация, установена и със заключение на ССЕ, възлиза на 24 140, 62 лева. Въззивникът не е навел конкретни доводи за ревизия на решението в разглежданата част. С оглед на изложеното, предявеният отрицателен установителен иск е неоснователен, а постановеното в идентичен смисъл решение на ШОС следва да бъде потвърдено.

Въззивникът не е навел и конкретни доводи за въззивна ревизия на решението в частта, в която съдът е приел, че В В К. разполага с вземане за връщане на допълнителни парични вноски по чл.134, ал.1 ТЗ. Съществуването на предявеното вземане в разглежданата част е установено при съвкупна преценка на представените писмени доказателства и заключение на ССЕ.

Конкретни въззивни основания за ревизия са наведени единствено по отношение фактическите и правни изводи за съда за съществуването на вземане по договори за заем – чл. 240 ЗЗД.

По делото са представени 11 бр. договори за заем, сключени в периода 2015 – 2018 год. на обща стойност 101 200 лева със страни: В В К. като заемотател и „Хънт–консултинг“ ООД (н.) като заемополучател. Наименованието на договорите, индивидуализацията на страните, определянето на правоотношението в текста като „паричен заем“ по отношение, на който се държи „връщане“, налагат категоричния извод за наличие на договори по чл. 240 ЗЗД. По делото не е проведено оспорване на датата или автентичността на сключените съглашения.

По делото са представени доказателства за предаване на заемната сума по договор от 05.10.2018 год. чрез банков превод в размер на 9000 лева от същата дата /така операционна бележка на Банка „ДСК“ ЕАД, л.55/ и по договор от 15.03.2017 год. чрез банков превод в размер на 12 300 лева /така вносна бележка на Банка „ДСК“, л.44/.

Ответникът поддържа, че е превел по банков път и заемната сума по договор от 29.09.2015 год. , но представената на л. 54 вносна бележка не може да се свърже с процесното правоотношение. Вносител на преводната сума е трето за спора лице – Добрин Дръмджиев, а като основание за внасяне

е посочено „захранване на сметка“.

Липсват и надлежни доказателства за предоставяне на заемната сума в брой по останалите договори. Два от представените ПКО не са подписани – л.48 и л.50. Останалите ПКО носят подпис единствено на вносителя В.К. и нямат удостоверителното значение на изходяща от кредитора – заемополучател разписка по смисъла на чл. 77, ал.1 ЗЗД. Действително, в периода след 21.07.2016 год. вносителят и управителят на дружеството – заемополучател съвпадат. Според трайно установената съдебна практика обаче изготвянето на разписка, в която управителят като заемодател предава заемната сума и я получава като заемополучател не удостоверява получаване на сумата от дружеството, тъй като съгласно чл. 180 ГПК, така съставеният частен документ удостоверява единствено, че изявлението, явяващо се в полза на издателя, е направено от подписалото го лице - удостоверителното изявление в частния свидетелстващ документ се ползва с доказателствена сила само когато удостоверява неизгодни за издателя си факти /Решение № 57 от 29.04.2013 г. на ВКС по гр. д. № 354/2012 г., IV г. о., ГК .; Решение № 179 от 12.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 353/2014 г., II т. о., ТК /

Следователно, предаването на заемната сума и получаването ѝ от дружеството е удостоверено с надлежни писмени доказателства единствено **до размер на 21 300 лева** по договор за заем от 05.10.2018 год. и по договор за заем от 15.03.2017 год.

Съдебната практика допуска, че предаването на заемната сума може да бъде установено чрез счетоводни записвания при заемополучателя / Решение № 57 от 29.04.2013 г. на ВКС по гр. д. № 354/2012 г., IV г. о., ГК ; Решение № 179 от 12.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 353/2014 г., II т. о., ТК /. По въпроса за доказателствената сила на вписванията в счетоводните книги е налице многобройна, последователна съдебна практика, според която вписванията в счетоводните /търговските/ книги са частни свидетелстващи документи, чиято доказателствена сила не е равнозначна на материална доказателствена сила на официални свидетелстващи документи, независимо от разпоредбите на чл. 182 от ГПК, респективно чл. 55 от ТЗ. Формална доказателствена сила се отнася единствено до факта на писменото изявление и неговото авторство, но не обхваща други данни, за които документът свидетелства и затова доказателствената сила на свидетелстващите документи следва да се

преценява по вътрешно убеждение на съда с оглед на всички обстоятелства по делото /решение № 218/05.07.2011 г. по гр. д. № 775/2010 г. на ВКС, III г. о., решение № 2/20.01.2011 г. по гр. д. № 478/2010 г. на ВКС, III г. о. /. В този смисъл е и решение № 57/29.04.2014 г. по гр. д. № 354/2012 г. на ВКС, IV г. о., съгласно което вписванията в счетоводните книги следва да бъдат ценени с оглед всички доказателства по делото – чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ, в т. ч. с представени по делото първични счетоводни документи, заключения на икономически експертизи, вкл. и по въпроса за редовността на воденето на счетоводните книги.

Съгласно категоричното и неоспорено заключение на вещото лице по допуснатата ССЕ счетоводните книги на заемополучателя са редовно водени. Всички договори за заем за осчетоводени. Заемните суми са отчетени като постъпил актив /по банков път и в брой/ и съответно – като дългосрочен пасив. Дължимото непогасено салдо по счетоводна сметка 152 „Получени дългосрочни заеми“ **възлиза на 22 085 лева.**

При съвкупната преценка на гореизложеното и констатираната редовност и хронологично водене на счетоводните книги, съдът приема за доказано предаването на заемните суми, респ. наличие на непогасен остатък до размер на 22 085 лева. За пълнота, следва да се има и предвид, че кредиторът с прието вземане разполага с документи, удостоверяващи предаване на заемни суми по банков път до размер на 21300 по последните два договора от 2017 и 2018 год., които биха били дължими, независимо от признатите междувременни погасявания на дълга, с оглед предвидената в чл. 76 ЗЗД поредност. Следователно, предявеният отрицателен установителен иск е неоснователен, а решението на ШОС – правилно и законосъобразно.

По насрещната въззивна жалба:

В решаващите си мотиви по съществува на спора ШОС е приел, че по отношение на дължимото възнаграждение по договора за управление на „Хънт–консултинг“ ООД (н.) е приложима кратката погасителна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД. С оглед на това претенцията за възнагражденията, дължими за периода от м.август 2016 г. до м. ноември 2016 г. включително , в общ размер на 2 871.28 лв е погасена по давност, тъй като тригодишния давностен срок по чл.111, б. „в“ от ЗЗД е изтекъл съответно на 26.09.2019 г., 26.10.2019 г., 26.11.2019 г. и на 26.12.2019 г.

Единственият въведен въззивен довод за ревизия на съдебното решение в обжалваната част е сведен до това, може ли оспорващият кредитор в производството по чл. 694, ал.3, т.1 ТЗ да предяви възражение за погасителна давност.

На основание чл. 134 ЗЗД е допустимо кредитор да упражни правото на възражение на длъжника за изтекла погасителна давност спрямо вземането на друг кредитор, тъй като това право няма строго личен характер. Подобно разрешение, но по отношение на придобивната давност е дадено в разяснителната част на т.3 от ТР № 4/17.12.2012 год. по тълк.дело № 4/2012 год., ОСГК, ВКС, според което позоваването на придобивна давност може да бъде направено и от кредиторите на длъжника при негово бездействие.

С оглед на изложеното, решението в разглежданата част следва да бъде потвърдено.

Разноски:

При този изход на делото и предвид чл.78, ал. 3 от ГПК на ответника В.К. следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение по фактура № 177/10.05.2022 год. в размер на **4 236 лева**. С оглед неоснователността на насрещната жалба, сторените разноски по фактура № 178/10.05.2022 год. не следва да се присъждат.

На основание чл.694, ал.7 от ТЗ, ищецът следва да бъде осъден да заплати държавна такса за настоящото производство в размер на 583, 63 лева, а ответникът – 25 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 13 от 19.07.2021 г., постановено по т. д. № 89/2020 г. по описа на Шуменския окръжен съд

ОСЪЖДА Анг. Г. С., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на В В К., ЕГН ***** , с адрес: гр. Шумен, ул. „Цар Освободител“, № 3, ет.1, ап.1 сумата от **4 236 лева** – разноски за въззивното разглеждане на спора.

ОСЪЖДА Анг. Г. С., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на АС – Варна сумата от 583, 63 лева – държавна такса за въззивното разглеждане на спора.

ОСЪЖДА В В К., ЕГН *****, с адрес: гр. Шумен, ул. „Цар Освободител“, № 3, ет.1, ап.1 **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на АС – Варна сумата от 25 лева – държавна такса за въззивното разглеждане на спора.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____